

— **З**нам, че мразиш изненадите, Стела. И за да изразим нашите очаквания и да ти дадем разумен срок, трябва да знаеш, че сме готови за внуци.

Погледът на Стела Лейн подскочи от закуската към елегантно остаряващото лице на майка ѝ. Изкусно нанесеният грим привличаше вниманието към готовите за битка очи с цвят на кафе. Това не предвещаваше нищо хубаво за Стела. Когато майка ѝ си наумеше нещо, беше като меден язовец¹, решен да отмъщава – свадлива и упорита, но без ръмженето и козината.

– Ще го имам предвид – каза Стела.

Шокът отстъпи място на скорострелни, изпълнени с паника мисли. Внуците означават бебета. И пелени. Планини от пелени. Взривяващи се пелени. А и бебетата плачат. Звукът е като остъргващ душата вой на банши, който дори най-добрите слушалки не могат да заглушат. Как могат да плачат толкова дълго и силно, при положение че са толкова малки? Освен това бебетата означават съпрузи. Съпрузите означават гаджетата. Гаджетата означават срещи. Срещите означават *секс*. Тя потрепери.

– Стела, скъпа, ти си на трийсет. Загрижени сме, че още си сама. Опитвала ли си чрез сайт за запознанства?

Стела грабна водата си и отпи голяма глътка, като случайно погълна и едно ледено кубче. След като си прочисти гърлото, каза:

– Не. Не съм опитвала.

Самата мисъл за подобен сайт (и съответната среща, до която се предполагаше, че ще се стигне) я караше да се изпотя-

¹ Хищен бозайник, разпространен в почти цяла Африка и в някои части на Азия. Има малко естествени врагове благодарение на дебелия си кожа и на свирепата си самоотбрана. – Б. пр.

ва. Тя мразеше всичко, свързано със срещите – отклонението от удобното ѝ ежедневие, разговорите, които бяха или лишени от смисъл, или объркващи, и отново *секса*...

– Предложиха ми повишение – каза тя с надеждата да разсее майка си.

– Още едно? – попита баща ѝ, сваляйки вестник „Уолстрийт Джърнъл“ така, че очилата му с телени рамки вече се виждаха. – Получи повишение едва преди половин година. Това е изключително!

Стела се надигна и се примъкна към ръба на стола си.

– Най-новият ни клиент, голяма компания за онлайн търговия, няма да споменавам коя, ни предостави невероятен пакет база данни и аз се занимавам с тях по цял ден. Създадох алгоритъм, който да подпомогне предложенията им за поръчки, и той очевидно работи по-добре от очакваното.

– Кога влиза в сила новото повишение? – попита баща ѝ.

– Ами... – Сосът холандез и жълтъкът по рачешките рулца от яйцата по бенедиктински се бяха слели в едно и тя се опита да раздели жълтата течност с върха на вилицата си. – Не приех повишението. Беше основно иконометрична позиция, щях да имам петима преки подчинени и щеше да изисква повече общуване с клиентите. А аз искам единствено да работя по данните.

Майка ѝ отхвърли това твърдение с небрежно махване с ръка.

– Ставаш незаинтересована, Стела. Ако спреш да предизвикваш себе си, няма да имаш никакъв напредък по отношение на социалните ти умения. Което ми напомня да те попитам: имаш ли колеги, с които би искала да излизаш?

Баща ѝ остави вестника и скръсти ръце върху закръгления си корем.

– Да, какво става с онзи младеж? Филип Джеймс? Когато се запознахме с него на последната сбирка на компанията ви, той ни се стори доста приятен.

Ръцете на майка ѝ се понесоха към устата ѝ като гълъби към хлебни трохи.

– Защо аз не се сетих за него? Беше толкова учтив. И приятен за окото.

– Той става, предполагам. – Стела прокара върховете на

пръстите си по капчиците върху изпотената чаша с вода. Честно казано, беше мислила за Филип. Той беше надут и дразнеш, но прям. Тя много харесваше това у хората. – Мисля, че той има някои личностови разстройства.

Майка ѝ потупа ръката на Стела. И вместо след това да я върне в скута си, тя я задържа върху тази на Стела.

– Може би той ще бъде добра партия за теб, скъпа. Ако има собствени проблеми, с които да се бори, може да е по-толерантен към твоя Аспергер¹.

Въпреки че думите бяха произнесени със сух тон, те прозвучаха неестествено и силно в ушите на Стела. Бърз поглед към съседните маси в разположената под навес външна част на ресторанта я увери, че никой не е чул, и тя се възря в ръката върху нейната. Съзнателно се въздържа да я избута. Неканените докосвания я дразнеха и майка ѝ го знаеше. Правеше го, за да я „приспособи“. Но това побъркваше Стела. Беше ли възможно Филип да го разбере?

– Ще си помисля за него – каза Стела и наистина имаше намерение да го направи.

Тя мразеше лъжите и увъртанията повече, отколкото мразеше секса. И в крайна сметка искаше да накара майка си да се гордее с нея и да бъде щастлива. Независимо какво правеше Стела, в очите на майка ѝ все не ѝ достигаха няколко стъпки, за да успее, а следователно в нейните също. Един приятел щеше да оправи положението, тя го знаеше. Но проблемът беше, че не можеше да задържи мъж, ако ще животът ѝ да зависеше от това.

Майка ѝ грейна.

– Прекрасно! Следващата благотворителна вечеря, която организирам, е след няколко месеца и искам този път да доведеш някого. Много бих искала да видя мистър Джеймс до теб, но ако не се получи, ще намеря някой друг.

Стела присви устни. Последното ѝ сексуално изживяване беше с мъж, уреден от майка ѝ. Той изглеждаше добре (трябваше да му го признае), но чувството му за хумор я объркваше. И тъй като той се занимаваше с венчър капитали, а тя беше

¹ Синдромът на Аспергер е психично разстройство от аутистичния спектър, характеризиращо се със значителни трудности в социалното взаимодействие и в невербалното общуване, съпътствани от ограничени и повтарящи се модели на поведение и интереси. – Б. пр.

икономист, се предполагаше, че имат много общи теми, но той не беше пожелал да говори за работата си. Вместо това беше предпочел да обсъжда политиката в офиса и тактиките за манипулация, което я беше объркало толкова много, че тя оцени срещата като провал.

Когато направо я беше попитал дали иска да прави секс с него, я хвана напълно неподготвена. И тъй като тя мразеше да казва „не“, беше приела. После се бяха целували и не ѝ беше харесало. Вкусът му беше като на агнешкото, което бе ял за вечеря. А тя не харесваше агнешко. От одеколона му ѝ прилоша. Той я бе докосвал навсякъде и както винаги в интимни ситуации, тялото ѝ беше блокирало. И преди тя да осъзнае какво става, той беше свършил. А после бе хвърлил използвания кондом в кошчето до бюрото в хотелската стая (това я беше притеснило, той със сигурност знаеше, че такива неща се изхвърлят в банята!), беше ѝ казал, че трябва да се отпусне, и си беше тръгнал.

Можеше само да си представи колко разочарована би била майка ѝ, ако знаеше какво бедствие е дъщеря ѝ с мъжете.

А сега искаше и бебета.

Стела се изправи и взе чантата си.

– Трябва да се връщам на работа.

Но като се има предвид, че изпреварваше крайните срокове, *нуждая се* бе по-точната дума. Работата я очароваше и задоволяваше неутолимата жажда на ума ѝ. Но също така бе и терапевтична.

– Само така, момичето ми! – каза баща ѝ. Стана, изтупа копринената си хавайска риза и я прегърна. – Съвсем скоро ще покориш фирмата.

Докато го прегръщаше набързо (нямаше нищо против докосванията, когато тя ги започваше или имаше време да се подготви психически за тях), тя вдиша познатия аромат на аф-тършейва му. Защо всички мъже не бяха като баща ѝ? Той я смяташе за красива и умна, а от миризмата му не ѝ се гадеше.

– Знаеш, че работата ѝ е нездравословна мания, Едуард. Не я насърчавай! – каза майка ѝ, преди да прехвърли вниманието си към Стела и да въздъхне. – През уикенда трябва да се виждаш с хора. Сигурна съм, че ако се срещаш с повече мъже, ще намериш истинския.

Баща ѝ ѝ лепна хладна целувка по слепоочието и прошепна:
– Иска ми се и аз да работех.

Стела поклати глава към него, докато майка ѝ я прегръщаше. Нанизите на перлите, без които тя не излизаше, се притиснаха в гръдната ѝ кост и около нея се завихри ухание на „Шанел № 5“. Стела изгърпя преситения аромат три дълги секунди, преди да отстъпи назад.

– Ще се видя с вас следващия уикенд. Обичам ви! Довиждане!

Тя помахна на родителите си, излезе от шикозния ресторант „Пало Алто“ в центъра и тръгна по тротоара, от едната страна на който имаше дървета, а от другата – луксозни магазини. След три слънчеви преки достигна ниска офис сграда, която приютяваше най-любимото ѝ място на света – кабинета ѝ. Левият ъглов прозорец на третия етаж беше неин.

Ключалката на входната врата изщрака, щом вдигна чантата си към сензора, и Стела влезе в празната сграда, наслаждавайки се на самотното ехо от високите ѝ токчета, които почукваха по мрамора, когато мина покрай празното бюро на рецепцията и се качи в асансьора.

Вече в кабинета си, тя даде ход на най-любимото си занимание. Първо включи компютъра и въведе паролата. След като всички програми се заредиха, пхна чантата си в чекмеджето, а после отиде да напълни чашата си с вода от кухнята. Махна обувките си и ги постави на обичайното им място под бюрото. После седна.

Включване, парола, чанта, вода, обувки, сядане. Винаги в този ред.

Системата за статистически анализ, позната още като SAS¹, се зареди автоматично и трите монитора на бюрото се изпълниха с потоци от данни. Поръчки, преглеждания, време за изпълнение, видове плащания – наистина прости неща. Но те ѝ говореха много повече за хората, отколкото самите хора. Тя протегна пръсти и ги нагласи върху черната ергономична клавиатура. Няваше търпение да се потопи в работата си.

– Здравей, Стела! Мислех, че може да си ти.

Тя погледна през рамо и се подразни от нежеланото присъствие на Филип Джеймс, който надничаше от прага на врата-

¹ Statistic Analysis System – програма за обработка на данни. – Б. пр.

та. Строгата подстрижка на светлокестенявата му коса подчертаваше квадратната му челюст, а полото му беше опънато на гърдите. Изглеждаше свеж, обигран и умен – точно типът мъж, който родителите ѝ искаха за нея. И я беше хванал да работи за удоволствие през уикенда.

Лицето ѝ се сгорещи и тя избута очилата си нагоре по носа си.

– Какво правиш тук?

– Трябваше да взема нещо, което забравих вчера. – Той извади една кутия от чантата си и я размаха към нея. Стела мерна думата „TROJAN“¹, написана с огромни главни букви. – Приятен уикенд! Знам, че моят ще бъде такъв.

Разговорът по време на закуската с родителите ѝ нахлу в ума ѝ. Внуци, Филип, перспективата за още срещи с непознати, да бъде успешна. Тя облиза устните си и побърза да каже нещо, *каквото и да е*.

– Наистина ли ти е нужна толкова голяма кутия?

Още щом думите излетяха от устата ѝ, тя трепна.

Той се ухили със специфичната си самодоволна усмивка на задник, но раздражението, което тя предизвикваше у нея, беше смекчено от появата на здрави бели зъби.

– Сигурен съм, че половината ще ми трябват още довчера, след като новата стажантка на шефа ме покани на среща.

Стела беше впечатлена, противно на волята си. Новото момиче изглеждаше много срамежливо. Кой да помисли, че е толкова смело?

– На вечеря ли?

– И повече, мисля – каза той, а пъстрите му очи проблеснаха.

– Защо изчака тя да те покани? Защо ти не я покани пръв?

Беше останала с впечатлението, че мъжете обичат те да са инициатори на този род неща. Дали грешеше?

С нетърпеливи движения Филип напъха цялата армия троянци обратно в чантата си.

– Току-що е завършила. Не исках да ме обвинят, че се натискам на много по-млади. Освен това харесвам момичета, които знаят какво искат и си го вземат. Особено в леглото. – Той прокара оценяващ поглед от стъпалата към лицето ѝ, ус-

¹ Марка презервативи. – Б. пр.

михвайки се така, сякаш можеше да види през дрехите ѝ, и тя се вцепени от смущение. – Каж ми нещо! Още ли си девствена, Стела?

Тя се обърна отново към мониторите, но данните отказваха да добият смисъл. Курсорът на програмния екран трепкаше.

– Не е твоя работа, но не, не съм девствена.

Той влезе в кабинета ѝ, подпря се на бюрото ѝ и я огледа скептично. Стела нагласи очилата си, въпреки че нямаше нужда.

– Значи, нашата звездна иконометристка вече го е *правила*. Колко пъти? Три?

Нямаше начин да му каже, че е познал.

– Не е твоя работа, Филип.

– Обзалагам се, че просто си лежала и си прехвърляла уравнения в ума си, докато мъжът е вършел работата. Прав ли съм, госпожице Лейн?

Стела със сигурност би го правила, ако можеше да открие как да вкара гигабайти данни в мозъка си, но по-скоро би умряла, отколкото да го признае.

– Един съвет от мъж, който е врял и кипял: започни да се упражняваш! Когато станеш добра в секса, ще ти харесва повече, а когато ти харесва повече, мъжете ще харесват *теб* повече. – Той се отдалечи от бюрото и се отправи към вратата, наперено развял торбичката с презервативи. – Наслаждавай се на безкрайния си уикенд!

Веднага щом той излезе, Стела стана и затвори вратата, блъскайки я много по-силно от необходимото. Вратата се тресна със силен вибриращ гръм и сърцето на Стела прескочи един удар. Тя приглади правата си пола с влажните си ръце и се опита да възвърне самообладанието си. Когато седна зад бюрото, беше прекалено нервна, за да направи нещо повече от това да се взира в трепкащия курсор.

Беше ли прав Филип? Дали тя не харесваше секса, защото не я биваше? Щеше ли упражняването да я направи наистина съвършена? Що за измамна идея! Може би сексът беше просто поредното междуличностно нещо, в което тя трябваше да вложи допълнителни усилия, като небрежния разговор, контакта с очи и етикета.

И как точно да се упражнява в правенето на секс? Мъжете не се лепяха за нея така, както жените явно се лепяха за Филип.

Когато се случеше да преспи с някого, той беше толкова отблъснат от скучното преживяване, че не повтаряше. Всъщност веднъж беше повече от достатъчно и за двамата.

Но това беше Силициевата долина, кралството на техническите гении и на учените. Самотните мъже на разположение вероятно бяха също толкова безнадеждни в леглото, колкото и тя. С нейния късмет щеше да спи със значителен брой и да няма с какво да се похвали, освен със сърбеж в слабините и с венерическа болест.

Не. Това, от което Стела се нуждаеше, беше професионалист.

Те не само че бяха доказано чисти от болести, но имаха сериозна практика. Поне допускаше, че е така. Тя със сигурност щеше да се погрижи за това, ако беше в този бизнес. Обикновените мъже бяха привлечени от неща като индивидуалност, чувство за хумор и страстен секс, които тя не можеше да предложи. Професионалистите бяха привлечени от парите. По една случайност Стела имаше много пари.

Вместо да работи по новия пакет база данни, Стела отвори брауъра и потърси в Гугъл: *мъже придружители в района на Санфранциския залив*.

Кой плик да отвори първо? Резултатите от изследванията или сметката? Майкъл беше параноик на тема предпазни средства, така че резултатите би трябвало да са добри. Би трябвало. Предвид опита му, гадостите нямаха нужда от причина, за да се случат. Сметките, от друга страна, бяха нещо сигурно. Винаги бяха ужасни. Единственият въпрос беше колко силно щяха да го ударят в топките.

Стегнал мускули за удара, той отвори сметката. Колко беше този месец? Огледа края на подробната фактура и откри крайната сума. Изпусна бавно въздуха от дробовете си. Не беше ужасна. По скалата от ужилване до унищожение можеше да класира тази сметка като натъртване.

Това вероятно означаваше, че е хванал хламидия.

Остави я върху металното шкафче за документи, сгушено зад кухненската маса, и отвори плика с резултатите от последните изследвания за болести, предавани по полов път. Всичките отрицателни. Чудесно. Отново беше петък, което означаваше, че вечерта ще трябва да работи.

Време беше психически да се настрои за чукане. Не беше лесна работа след мислите за болести и за досадни сметки. За миг си позволи да си представи какво би било, ако сметките престанат да пристигат. Щеше най-после да е свободен. Можеше да си върне стария живот и... Срамът го заля. Не, той не искаше сметките да спрат. Не искаше това да се случи. Никога.

Докато Майкъл вървеше през евтиния си апартамент към банята и сваляше дрехите си, се опита да съживи стария си ентузиазъм за работата. Забраненото ѝ естество беше достатъчно в началото, но след три години в бизнеса тази мотивировка вече беше остаряла. Но мисълта за отмъщение все още му доставяше удоволствие.

„Виж единствения си син сега, татко!“

Баща му щеше да страда, ако знаеше, че Майкъл прави секс за пари. Напълно възхитителна мисъл. Обаче не и възбуждаща. За това бяха фантазиите. Прехвърли наум любимите си. За какво беше в настроение тази вечер? *Секси преподавателка? Пренебрегната съпруга? Тайна любовница?*

Завъртя кранчето на душа и изчака парата да замъгли въздуха, преди да се вмъкне под горещата струя. Вдишване, издишване и умът му беше готов. Какво беше името на клиентката за довечера? Шана? Естел? Не, Стела. Би заложил дващест долара, че това не беше истинското ѝ име, но все едно. Беше избрала да плати предварително. Той щеше да се опита да направи нещо мило за нея. Значи, *секси преподавателка*.

Това беше първата му година в колежа. Пропускаше всички лекции, освен една, защото госпожица Стела обичаше да изпуска гъбата за дъската до неговия стол. Представяйки си как полата ѝ се надига нагоре, докато тя се навежда да вземе гъбата, той хвана члена си и с уверени движения започна да движи ръката си по него. Когато часът свърши, той я обърна с лице към бюрото, вдигна полата до кръста ѝ и видя, че тя не носи бикини. Нахлу в нея силно и бързо. Ако някой влезеше и ги завареше...

Дръпна ръката си със стон, преди да изгуби контрол. Вече беше готов да види госпожица Стела извън училище.

Задържа се във фантазията, докато довършваше къпането. Изсуши се, излезе от банята и нахлузи дънки, тениска и черно спортно сако. Бърз поглед в леко замъгленото огледало, прокарване на пръсти през косата и вече имаше приличен вид.

Презервативи, ключове, портфейл. По навик препрочете на телефона си специалните изисквания за ангажимента си тази вечер.

Моля, не слагайте одеколон!

Това беше лесно. Той и без това не харесваше одеколони. Пъхна телефона в джоба си заедно с всичко останало и излезе от апартамента.

Не след дълго паркира колата си в подземния паркинг на хотел „Клемент“. Докато влизаше в лъскавото ултрамодерно

лоби, провери дали реверите на сакото му са наред и разигра в ума си обичайната предварителна игра, в която си представяше каква е новата му клиентка.

В графата за възраст за тази вечер беше написано трийсет. Той въздъхна и мислено коригира възрастта на петдесет. Всичко под четиресет винаги беше лъжа, освен ако не беше група, с каквито той не се занимаваше. Моминските партита се плащаха добре, но идеята да разбие нечия младежка любов страшно го потискаше. Може би беше жалко, но той искаше да живее в свят, в който бъдещите булки правеха секс само с бъдещите младоженци и обратното. Освен това големите групи от възбудени жени бяха ужасяващи. Не можеш да се защитаващ срещу тях и срещу острите им нокти.

„Стела“ можеше да е разглезена жена на петдесет, която се утешава със сладкиши, спа и пухкави кученца, следователно беше упадъчно закръглена и предпочиташе да бъде боготворена в леглото. Нещо, с което Майкъл нямаше проблем. Можеше също така да е стегната, да обича йога, зелени сокове и секс марафони. Или, най-малко любимото му, можеше да е корава азиатска кариеристка, която го е избрала заради смесения му вьетнамско-шведски произход и защото той много приличаше на звездата от корейските драми Даниел Хени. Този тип жени неизбежно му напомняха за майка му и след като спеше с тях, се нуждаеше от терапия с боксова круша.

Влизайки в ресторанта на хотела, той огледа слабо осветените маси за жена с кестенява коса и кафяви очи, носеща очила. И след като прегледът на пощата му от по-рано беше минал без индикация за надвисващи проблеми, сега беше готов за най-лошото. Погледът му се плъзгаше по масите, заети от бизнесмени, и накрая се спря на самотна азиатка на средна възраст, която наставляваше сервитьорката как да приготви салатата ѝ. Когато прокара лакираните си нокти през изсветлената си кестенява коса, стомахът му се сви и той тръгна към нея. Щеше да бъде дълга нощ.

Не, това беше кулминацията на цял семеен сексуално напрежение. И двамата го искаха. Той го искаше.

Но преди да стигне до жената, един слаб като тръстика мъж зае срещуположния стол и покри ръката ѝ със своята. Объркан, но облекчен, Майкъл отстъпи назад и отново огледа рес-

торанта. Нямахме самотни жени. С изключение на едно момиче в далечния ъгъл.

Тъмната ѝ коса беше опъната назад в стегнат кок, а на малкото ѝ сладко носле бяха закрепени очила от типа секси библиотекарка. Всъщност от това, което можеше да види от нея, всичко изглеждаше така, сякаш е избрано за косплей¹ на тема секси библиотекарка. Носеше заострени обувки с токчета, сива тясна пола и бяла риза, закопчана до шията. Беше възможно да е на трийсет, но той реши, че по-скоро е на двайсет и пет. Тя излъчваше младост и здраве, въпреки че се беше намръщила свирепо, докато четеше менюто.

Майкъл огледа залата в търсене на екип на скрита камера или на приятелите си зад саксиите с цветя. Не откри нито едното, нито другото.

Той постави ръце на облегалката на стола срещу нея.

– Извинете! Вие ли сте Стела?

Очите ѝ се стрелнаха към лицето му и Майкъл загуби мисълта си. Иззад очилата на секси библиотекарка го гледаха най-поразително красивите меки кафяви очи. А устните ѝ бяха достатъчно плътни, за да бъдат изкусителни, без да накръняват цялостното ѝ сладко излъчване.

– Съжалявам. Сигурно съм сбъркал – каза той с усмивка, която се надяваше да е повече извинителна и по-малко засрамена.

Нямахме начин момиче като нея да наеме придружител.

Тя примигна и блъсна масата, докато ставаше.

– Не, аз съм. А ти си Майкъл. Познах те от снимката. – Тя протегна ръка. – Аз съм Стела Лейн. Приятно ми е да се запознаем.

За част от секундата той се взираше смаян в откритото ѝ изражение и в протегнатата ѝ ръка. Клиентките му не го посрещаха така. Обикновено му махваха да седне с лукава извивка на устните и с искра в очите – тази искра, която казваше, че според тях те са по-добри от него, но нямат търпение да видят какво може да им предложи. А тя го поздрави като равен.

Бързо възстановил се от изненадата, той хвана нежната ѝ ръка в своята и я разтърси.

¹ Косплей – от английските думи Costume и Play, е хоби, в което участниците са с костюми и аксесоари, типични за определен герой от видео игри, анимации, комикси, книги и др. – Б. пр.

– Майкъл Фан. И на мен ми е приятно да се запознаем.
Когато пусна ръката ѝ, тя непохватно му посочи мястото.
– Заповядай!

Той седна и проследи как тя се настани на ръба на стола си с прав като дъска гръб. Взираше се в лицето му, но когато той вдигна вежда към нея, тя прехвърли вниманието си към менюто и нагласи очилата си със сбърчване на носа.

– Гладен ли си? Аз съм. – Кокалчетата ѝ побеляха от стискане на менюто. – Съомгата тук е добра, пържолите също. Татко обича агнешко... – Погледът ѝ отскочи към лицето му и дори на слабото осветление той видя как бузите ѝ почервеняха. Тя прочисти гърлото си. – Може би не агнешко.

– И защо не? – не можа да устои да попита.

– Мисля, че вкусът му е вълнен и ако ти... когато ние... – Тя заби поглед в тавана и си пое дълбоко дъх. – Ще си мисля само за овце, за агнета и за вълна.

– Разбрано – отвърна той с усмивка.

Когато тя зяпна устата му така, сякаш не си спомняше какво се канеше да каже, усмивката му се разшири. Жените го избираха, защото им харесваше как изглежда. Но малко от тях откликваха така. Беше ласкателно и забавно.

– Има ли неща, които предпочиташ аз да не ям и пия? – попита тя.

– Не, аз съм лесен.

Той задържа тона си лековат и се опита да пренебрегне стягането в гърдите си. Сигурно се дължеше на киселини. Една най-обикновена загриженост не можеше да има такъв ефект.

След като сервитьорката прие поръчката им и се отдалечи, Стела отпи от водата си и започна да рисува геометрични фигури по запотената чаша с нежните си пръсти. Когато забеляза, че той я наблюдава, отдръпна ръката си и седна на нея, изчервявайки се така, сякаш я бяха хванали да прави беля.

Имаше нещо привлекателно в този жест. Ако вече не беше платила, той нямаше да повярва, че тя наистина го иска. Но защо? Сигурно имаше приятел или съпруг. Противно на убежденията си (беше най-добре, когато не знаеш), той погледна към лявата ѝ ръка, положена на масата. Нямаше пръстен. Нямаше бяла линия.

– Имам предложение за теб – каза тя внезапно, приковавай-

ки го с изненадващо прям поглед. – Но това би изисквало определен ангажимент от твоя страна за следващите няколко месеца. През това време бих предпочела единствено аз да имам контакт с теб. Ако си свободен.

– Какво имаш предвид?

– Моля те, първо ми кажи дали си свободен!

– Работя само в петък вечер.

Това не подлежеше на преговори. Достатъчно лошо беше да е придружител и веднъж седмично. Ако трябваше да го прави по-често, щеше да откачи, а не можеше да си позволи това да се случи. Твърде много хора зависеха от него.

Освен това никога не повтаряше среща с клиентка. Те бяха склонни да се привързват, а той не можеше да понася това. Но първо искаше да чуе какво предлага тя, преди да откаже.

– Значи, през следващите няколко месеца си свободен? – попита тя.

– Зависи какво предлагаш.

Тя избута очилата си нагоре по носа и изправи рамене.

– Аз съм ужасна в това, което ти правиш. Но искам да стана по-добра. Мисля, че мога да успея, ако някой ме научи. Бих искала този някой да си ти.

Осъзнаването на думите ѝ заля Майкъл като вълна. Тя мислеше, че е зле. В секса. И искаше уроци, за да стане по-добра. И искаше той да я обучи.

Как, по дяволите, преподаваш секс?

– Мисля, че трябва да направим проба, преди да решим каквото и да е – подsigури се Майкъл.

Невъзможно беше да е зле в секса, а и вече беше платила. Най-малкото щеше да ѝ даде тази нощ.

Тя кимна намръщено.

– Напълно си прав. Трябва да установим правилата.

Усмивка отново изви устните му.

– Ти учен ли си, Стела?

– Не. Аз съм икономист. По-точно съм иконометрист.

Според Майкъл това определено я поставяше в категорията суперинтелигентни хора. По тила му пробяга странно усещане. Проклет да е, ако не си падаше по умни момичета. Неслучайно любимата му фантазия беше секси преподавателка.

– Не знам какво е това.

– Използвам статистика и висша математика, за да моделирам икономически системи. Нали знаеш, че когато купиш нещо онлайн, обикновено ти пращат имейли с разни препоръки? Аз им помагам да формулират тези препоръки. В момента това е много динамично и интересно поле за работа. – Докато говореше, тя се беше навела към него, а очите ѝ грееха въодушевено. Устните ѝ се извиваха, сякаш му казваше тайна, свързана с математически анализ. – Днес материята е напълно различна от това, което учих, когато бях в университета.

Странното усещане, надигащо се в Майкъл, се усили. Тя беше станала някак по-красива, докато говореше. Кафяви очи и гъсти мигли, пълни устни, деликатна челюст, нежна шия. В ума му проблеснаха ярки фантазии, в които разкопчаваше ризата ѝ.

Но за разлика от обикновено, той не искаше да го прави бързо. Не искаше да се прехвърли направо на чуването, да се измъкне и да се прибере. Това момиче беше различно. Имаше искра в очите ѝ. Той искаше да го направи бавно и да види дали може да я накара да засияе от друг вид вълнение. Възбудата му се впи в ципа на дънките и върна Майкъл в настоящето.

Кожата му беше станала гореща и чувствителна, а кръвта му пулсираше нетърпеливо. От цяла вечност не се беше чувствал толкова възбуден. А дори не си беше фантазирал, че е с друга. Напомни си, че това е само бизнес. Личните му желания и нужди нямаха думата. Тази поръчка беше точно като всяка друга и щом приключеше с нея, щеше да мине на следващата.

Той си пое дълбоко дъх и каза първото, за което се сети.

– Била ли си в отбора по математика в гимназията?

Тя се усмихна на водата си.

– Не.

– В клуба по наука? Може би в клуба по шах?

– Не и не.

Усмивката ѝ беше тъжна и едва видима, което го накара да се зачуди какво ли ѝ се е случило в гимназията.

Тя вдигна поглед към него и каза:

– Нека позная! Куотърбек.

– Не. Татко твърдо вярваше, че спортовете са глупост.

Стела смръщи чело.

– Трудно ми е да повярвам. Ти изглеждаш много атлетичен.

– Татко поощряваше само практичните неща. Като самоотбраната.

Мразеше да се съгласява с баща си за каквото и да било, но предвид семейния бизнес и това, че Майкъл се включи в него, уменията му се бяха оказали полезни, когато гадните деца го тормозеха.

Разбираща усмивка озари лицето ѝ.

– Какво тренираш? ММА¹? Кунгфу? Джийт куон до?

– Тренирал съм по малко от всичко. Защо звучиш така, сякаш наистина знаеш за какво говориш?

Погледът ѝ се върна към водата.

– Обичам филми с бойни изкуства и такива неща.

Той изстена, когато го озари съмнение.

– Не ми казвай! Ти си почитателка на корейските драми.

Тя наклони глава и върху устните ѝ цъфна усмивка.

– Да.

– Аз *не* приличам на Даниел Хени.

– Не. Ти изглеждаш по-добре.

Той постави ръце на ръба на масата. Лицето му се сгорещи. Мамка му, той се изчервяваше! Кой придружител се изчервява? Сестрите му имаха плакати на Хени, облепени по стените на стаите им, и дори бяха изработили скала за мъжка красота от едно до Хени. Бяха единопдушни, че Майкъл е твърдо осем. На него не му пукаше къде се класира, но имаше значение, че това гениално момиче му даде единайсет.

Вечерята им пристигна и го спаси от нуждата да отговаря на комплимента ѝ. Тя беше избрала съомга и той си бе поръчал същото. Беше решил да не яде агнешко. Майкъл изсумтя на себе си. *Вълнено*.

Рибата беше вкусна и я изяде цялата. Предполагаше, че всичко в менюто тук е добро. „Клемент“ беше един от най-добрите хотели в Пало Алто, а стаите струваха по повече от хиляда долара на нощ. Явно иконометристите изкарваха адски много пари.

Но докато гледаше как Стела рови в чинията си, той забеляза, че всичко в нея е скромно. По лицето ѝ липсваше грим, ноктите ѝ бяха къси и без лак, а дрехите ѝ бяха обикновени,

¹ ММА (от англ.) – Смесени бойни изкуства. – Б. пр.

въпреки че ѝ стояха идеално. Сигурно бяха изработени по поръчка.

Когато остави вилицата си и избърса устните си, съомгата ѝ беше едва наполовина изядена. Ако се познаваха по-добре, той щеше да я дояде. Баба му винаги го караше да изяде всичко до последното зърно ориз.

– Това ли е всичко, което ще изядеш?

– Нервна съм – призна тя.

– Няма защо.

Той беше адски добър придружител и щеше да се погрижи за нея. За разлика от повечето поръчки, в случая той дори немаше търпение да го направи.

– Знам, но не мога да го избегна. Може ли просто да приключваме с това?

Веждите му подскочиха. Никога не беше чувал някой да се изразява така за предстояща нощ с него. Щеше да бъде забавно да промени нагласата ѝ.

– Добре. – Той покри празната си чиния със салфетката и се изправи. – Да вървим в стаята ти!